

آن فضای سبز به این بیمه می آید!

هدایت احمدی

این گزارش بر اساس گفتگو با حدود ۳۰ نفر از کارگران شهرداری تهران در مناطق مختلف - ۷،۶،۲،۱۰،۵ و.... و ناحیه های مختلف و شرکت های مختلف پیمانکاری که این کارگران در آنها کار می کنند، تهیه شده است.

- چرا این قدر وضع فضای سبز این منطقه (ناحیه) از جمله پارک ها و وضع درختان کوچه و خیابان ها خراب است؟ به جای کشت گیاهان و گلها و بوته ها و درختان من فقط خاک می بینم و جای خالی. درختان را اره می کنند ولی چیزی جایش نمی کارند.

- این پیمانکاران فقط کارشان این است که می آیند درختان را قطع می کنند ولی نهالی بجایش نمی کارند، بوته ها و گلها را می کنند که بیابند بعدا دو باره زمین را کشت کنند ولی دیگر یادشان می رود!

- بیمه هستید؟

- ظاهرا هستیم.

- چرا ظاهرا؟

- دفتر چه بیمه داریم ولی نمی دانیم که بیمه هستیم و یا نه و لیست بیمه برایمان رد می کنند و یا نه؟

- به اداره بیمه مراجعه کنید، متوجه می شوید که بیمه هستید یا نه.

- بیمه به ما جواب نمی دهد. می گوید از شرکت نامه بیاورید تا جواب شما را بدهیم و شرکت می گوید هر وقت دفتر چه تان تمام شد دفتر چه تان را بما بدهید ما خودمان می رویم و آن را تمدید می کنیم.

- مگر تمدید دفترچه دلیل بر رد کردن صورت اسامی شما به بیمه نیست؟

- خیر این طور نیست. ما افرادی داشته ایم که گفته شده ۱۲ سال بیمه شده اند وقتی رفته ایم بیمه متوجه شده ایم تنها ۴ سال حق بیمه رد شده است.

- پس چطوری دفترچه داشته اید ولی حق بیمه رد نشده است؟

- این دیگر از کلک ها و گاوبندی های عده ای از کارمندان سازمان تامین اجتماعی و شرکت های پیمانکاریهاست. حتما رشوه می دهند دفتر چه ها را تمدید می کنند و گاهی برای خالی نبودن عریضه نیز ما را در لیست بیمه رد می کنند که به قول معروف گندش در نیاید.

این است شرح حال فضای سبز تهران و هزاران کارگر شهرداری تهران و بلایی که شرکت های پیمانکاری بر سر آنها می آورند. ماجرا فقط به اینجا ختم نمی شود. میلیاردها تومان بودجه شهر داری تهران، بصورت سنتی، اکنون سالهاست به جیب شرکت های پیمانکاری شهرداری می رود و لفت و لیبسی هم از این بابت توسط بعضی از مسئولین رده بالای شهرداری که با این پیمانکاران سر و کار دارند صورت می گیرد. همچنان که لفت و لیبسی هم توسط بعضی از کارکنان و مسئولین ویژه سازمان تامین اجتماعی و شعب مختلف آن.

البته موارد فوق در مسیر هایی مانند اطراف میدان آزادی، خیابان های بالای شهر و بزرگ راه ها و خیابان های اصلی که محل عبور و مرور عمومی و عبور و مرور بزرگان است کمتر صدق می کند، این بیشتر در مورد مناطق و جاهایی که زیاد تو چشم نیستند صدق می کنند.

ضمنا باید گفت مسایل فوق تقریبا در تمام شهرداری های ایران و تمام ادارات دولتی و غیر دولتی و به قول معروف بخش دولتی و بخش خصوصی صدق می کند و مبتلا به کل مملکت است.

سابقه پیدایش شرکت های پیمان کاری (کارهای پیمانی) در جمهوری اسلامی ایران:

"کار های پیمانی یا قرار داد کار پیمانی عبارت از قرار داد یا کاری است که در آن کار فرمای اصلی که موسسه یا شرکت مادر به حساب می آید بخش ها و یا تمام نیروی کار خود را برای راحتی از درگیر شدن با مقررات کار و تامین اجتماعی، مالیات، همچنین تشکلات کارگری و در خواست های کارگری برای ارتقای وضعیت، به موسسه، شرکت یا افراد معمولا به پیمان يك ساله و یا بیشتر واگذار می نمایند." کتاب قرار داد های موقت کار در ایران، علیرضا محجوب، ۱۳۸۱ .

سابقه شرکت های پیمانکاری مربوط به سال ۱۳۶۴ است. مطابق نظر محجوب بیش از ۳۰ درصد از مبلغ قرار داد به جیب پیمانکاران می رود.

اول اینکه از آن زمان به بعد شرکت های پیمانکاری بصورت سرطانی تکثیر پیدا کرده اند و مسلما راه ها جدید برای غارت کارگران و تبدیل ۳۰ درصد غارت پیمانکاران حتما هم اکنون به بیش از ۵۰ درصد و شاید بیشتر رسیده است.

دوم اینکه غارت پیمانکاران از طریق افزایش مبالغ پیمان ها - از طریق افزایش غارت بیت المال- و نیز از طریق لفت و لیس های متعدد شدیدا زیاد شده است.

مثال: فرض کنیم يك منطقه طبق روال عادی برای نگهداری اش با شهر داری ماهی ۲۰ میلیون تومان قرار داد بسته می شود، از طریق بند و بست این مبلغ به ۳۰ میلیون تومان بسته می شود، چنانچه از جدول بر می آید سود شرکت پیمانکار به جای ۶ میلیون تومان به ۱۶ میلیون تومان میرسد. خوب ۱۰ میلیون تومان که از جیب ملت بیرون آمده است(توجه شود که از جیب مردم خارج شده است بدون اینکه به کارگران برسد و یا در کیفیت کار تاثیر بگذارد) به شکلی بین شرکت پیمانکار و عوامل شرکت پیمانکار در شهر داری منطقه(عوامل بخش خصوصی در بخش دولتی و یا بخش خصوصی در داخل بخش دولتی) تقسیم می شود که معمولا و در دراز مدت سهم شیر به پیمانکار و سهم روباه به کارمندان و عوامل شرکت پیمانکار خواهد رسید.

روش کار پیمانکار و بخش خصوصی این طور است که کارمند و کارمندان و عوامل مورد نظر خود را به شکلی خراب(نجس و آلوده) - چوب دو سر نجس- می کنند، مثلا در ابتدا از ۱۰ میلیون تومان به عوامل خود مثلا ۴ میلیون تومان رشوه می دهند ولی بعدها با توجه به اینکه کارمندان مورد نظر خراب شده اند و از درز کردن به بیرون و گیر افتادن مجبور می شود مثلا با ۱ میلیون تومان نیز برای پیمانکار کار کنند. با مبلغ بسیار ناچیز میشوند عامل پیمانکاران، زیرا در جمهوری اسلامی بخش خصوصی نسبت به کارمندان دولتی کمتر ضربه پذیر است و شاید اصلا ضربه ای به او وارد نمی شود. به طور کلی هر چه شرکتهای پیمانکاری (به قولی شرکتهای برده داری) شهرداری تهران افزایش می یابد وضع شهر از جمله فضای سبز و اسفالت و معابر و.... آن بیشتر رو به خرابی می گذارد.

راه توده ۲۰۰ ۲۰۰۸، ۱۱، ۰۱